

Arrest

**nr. 75 559 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, geboren te zijn op X en op 9 februari 2007 aangekomen te zijn in het Rijk.

Op 10 oktober 2007 liet zij zich inschrijven als zelfstandige.

Volgens de verwerende partij ontvangt de verzoekende partij op 30 juni 2008 een verklaring van inschrijving en op 16 maart 2009 een E-kaart.

Op 26 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A.Y.Y. (...), Nationaliteit: Bulgarije , Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene werd op 30.06.2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als meewerkend vennoot bij de firma ‘K. (...)’ (Gewone commanditaire vennootschap), gevolgd door de E-kaart op 16.03.2009. Uit de bewijsstukken, die in het kader van de aanvraag werden aangeleverd, bleek dat betrokkene door het aanschaffen van 7 aandelen (7% voor een bedrag van € 1050), aandeelhouder was geworden in K. (...)’ (verklaring van de zaakvoerdster dd. 27.03.2008). Uit een aangeleverd attest van de zaakvoerder van dd. 10.03.2008 bleek dat betrokkene een maandelijks bezoldiging van € 1300 ontving als meewerkend vennoot. Op basis van die documenten werd aangenomen dat betrokkene een zelfstandige activiteit had en bijgevolg het recht op verblijf kon genieten.

Verder onderzoek heeft intussen echter aan het licht gebracht dat, op het moment dat zij de bewijsdocumenten betreffende haar zelfstandige activiteit voorlegde bij de vreemdelingendienst (dd. 2.04.2008), zij onmogelijk nog meewerkende vennoot kon zijn bij ‘K. (...)’. Uit de gepubliceerde bijlagen van Belgische Staatsblad dd. 03.03.2008, in het administratief dossier, is immers gebleken dat betrokkene op de buitengewone algemene vergadering van 11.02.2008, haar aandelen reeds terug had overgedragen aan mevr. A.S. (...) (Zaakvoerdster).

De documenten die betrokkene in het kader van de aanvraag voorlegde waren dus achterhaald. Betrokkene is er op die manier in geslaagd de Belgische autoriteiten te misleiden met het oog op het verkrijgen van het verblijfsrecht. De voorgelegde documenten waren wel degelijk van doorslaggevend belang bij het toekennen van dat verblijfsrecht.

Overeenkomstig het artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 is voorzien dat de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht dat werd bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen een activiteit in loondienst met arbeidskaart B heeft uitgebouwd. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht wist te bekomen. Meer nog, door het bekomen van het verblijfsrecht onder valse voorwendsels, werden ook de achtereenvolgende arbeidskaarten onrechtmatig bekomen. Immers, in regulier verblijf zijn is één van de voorwaarden die moet vervuld zijn alvorens een arbeidskaart B kan worden toegestaan (zie regelgeving arbeidskaarten). Vandaar dat betrokkene dan ook heden het verblijfsrecht, zowel het gewone als het (impliciete) duurzame verblijfsrecht, niet langer kan behouden. De huidige tewerkstelling is namelijk evenzeer onder valse voorwendsels bewerkstelligd waardoor er geen verblijfsrecht kan worden aan ontleend.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 26 oktober 2011 verwijst naar het art. 42 septies van de wet van 15 december 1980 zoals ingevoegd door de wet van 8 juli 2011.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat verzoekster reeds begin 2008 in België een aanvraag indiende van verklaring tot inschrijving als zelfstandige overeenkomstig het artikel 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat dient te worden opgemerkt dat de nieuwe wet van 8 juli 2011, welke het art. 42 septies van de wet van 15 december 1980 invoegde, door publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 pas op 22 september 2011 van kracht is geworden.

Dat derhalve nu verzoeker zijn aanvraag reeds begin 2008 in België een aanvraag indiende van verklaring tot inschrijving als zelfstandige overeenkomstig het artikel 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon verwijzen naar een wet dd. 8 juli 2011 en welke pas van kracht is geworden sinds 22 september 2011 !!!

Dat geenszins verzoeksters aanvraag van verklaring tot inschrijving, kan afgewezen worden verwijzende naar een wetgeving welk dateert van na de indiening van de aanvraag !!!

Dat in casu de nieuwe wet dd. 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op verzoeksters aanvraag werd toegepast, wat schending inhoudt van het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Dat het verbod van terugwerkende kracht wordt geformuleerd in het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat “de wet alleen beschikt voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht”.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing voorzienbaar moet zijn voor hen die erdoor geraakt zullen worden.

Het vertrouwensbeginsel op haar beurt pleit ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet’.

Het legaliteitsbeginsel houdt in dat een persoon alleen gehouden kan worden aan wetsbepalingen die al bestonden op het moment dat die persoon datgene doet waarop die wet betrekking heeft.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Dat derhalve verweerder in zijn beslissing geenszins kan verwijzen naar wetsbepalingen die dateren en pas van kracht zijn geworden na het indienen van verzoeksters aanvraag.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een eerste middel houdt verzoekster voor dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 2 B.W., van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

De concrete kritiek van verzoekster bestaat eruit dat de bestreden beslissing zou zijn genomen onder verwijzing naar art. 42septies Vreemdelingenwet, terwijl dit artikel zou zijn ingevoegd bij Wet van 08.07.2011, die dateert van na de door verzoekster gedane aanvraag.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op 03.12.2009, het art. 42septies Vreemdelingenwet, wel degelijk bestond, en dit in weerwil met de beweringen van verzoekster dienomtrent.

Het artikel 42septies Vreemdelingenwet werd reeds ingevoegd bij Wet van 25.04.2007, houdende wijziging van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Ten tijde van het indienen van de aanvraag bepaalde dit artikel als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekster slaat de bal mis waar zij stelt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van een beslissing houdende beëindiging verblijfsrecht, rekening diende te houden met de regelgeving zoals die bestond op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid kan bij het nemen van een beslissing houdende beëindiging verblijfsrecht slechts rekening houden met de wetgeving zoals die van toepassing is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zelf.

Het artikel 42septies Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij Wet van 08.07.2011. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde dit artikel als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. “(...) Sedert de inwerkingtreding van de nieuwe wet, kan ook de binnenkomst worden geweigerd, wanneer door de gemachtigde fraude e.d. wordt vastgesteld. De bepalingen met betrekking tot het beëindigen van het verblijfsrecht werden niet gewijzigd.

Gezien de bestreden beslissing een beslissing houdende beëindiging verblijf betreft, is het dan ook niet relevant op welke versie van het bewuste artikel de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van

Migratie- en Asielbeleid zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing. Beide versies stellen dezelfde regelen vast voor wat betreft het reeds toegekend verblijfsrecht.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een belang zou hebben bij de door haar geformuleerde kritiek.

Verzoekster slaagt er verder niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid zich op een incorrecte versie van art. 42septies Vreemdelingenwet zou hebben gesteund.

Bovendien betreft de bestreden beslissing geen beslissing in antwoord op de gedane aanvraag tot vestiging, maar wel een beslissing houdende beëindiging van het (toegekende) verblijfsrecht.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het ogenblik waarop zij haar aanvraag indiende, om dan voor te houden dat enkel de wetsbepalingen die van kracht waren op het ogenblik van de vestigingsaanvraag kunnen worden toegepast.

De beweerde schending van art. 2 B.W. en van de beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoekster de schending aanvoert, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij beweert dat het artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de wet van 8 juli 2011 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wijst de Raad er op dat de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011), die op 12 september 2011 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd en op 22 september 2011 in werking trad, geenszins het artikel 42septies van de vreemdelingenwet toevoegde. Het betrof slechts een wijziging van het bestaande artikel 42septies van de vreemdelingenwet, in die zin dat enkel de woorden “*de binnenkomst weigeren of*” eraan werden toegevoegd. Voorts wijst de Raad op de onmiddellijke toepassing van de nieuwe wet sinds 22 september 2011.

Voor de voornoemde wetswijziging luidde artikel 42septies van de vreemdelingenwet als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Sinds de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 op 22 september 2011 luidt artikel 42septies als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De verzoekende partij is aldus verkeerdelijk van oordeel dat “*verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon verwijzen naar een wet dd. 8 juli 2011 en welke pas van kracht is geworden sinds 22 september 2011*” nu de bestreden beslissing niet verwijst naar de wet van 8 juli 2011, maar wel naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, en dit artikel al bestond voor de wetswijziging, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert. De toevoeging aan het artikel heeft bovendien geen betrekking op de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, zodat haar grief niet ter zake dienend is.

Bovendien betreft de bestreden beslissing geen beslissing in antwoord op de gedane aanvraag tot vestiging, maar wel een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, zodat de kritiek van de verzoekende partij, die beweert dat er sprake is van een retroactieve toepassing van de wet omdat de wet zoals deze bestond ten tijde van de bestreden beslissing werd toegepast en niet zoals deze bestond op het ogenblik van de aanvraag onjuist is. De nieuwe wet van 8 juli 2011 wordt dus niet met terugwerkende kracht op de aanvraag van de verzoekende partij toegepast, zoals zij in haar verzoekschrift aanvoert. Zij heeft met de aanvraag geen uitstaans.

Het middel mist juridische grondslag en voert op niet dienstige wijze de schending van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en van het legaliteitsbeginsel aan.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel tevens de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot het vertrouwensbeginsel en voert geen andere argumenten aan dan deze die reeds hoger werden besproken. Derhalve laat zij na een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk te maken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, §4, 1°, 42bis, 42quinquies, §1 en 42septies van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging”* en zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de

motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verzoekster begin 2008 in België een aanvraag indiende van verklaring tot inschrijving als zelfstandige overeenkomstig het artikel 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verzoekster opmerkt dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij sinds 3 november 2010 in het bezit is van geldige arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B en vanaf 4 november 2010 met een arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde tijd, aan de slag is bij DC C. (...), gevestigd te (...) (cf. stuk 2).

Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij een verblijfsrecht heeft in België.

Dat bij haar zogenaamde "statuutwijziging" geen enkele wettelijke bepaling haar verplicht gedurende haar wettelijk verblijf in België voorafgaandelijk een nieuwe aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer in te dienen.

Dat verzoekster reeds op 30 juni 2008 in het bezit werd gesteld van een verklaring van inschrijving.

Dat evenwel overeenkomstig het art. 42 quinquies §1 Vw. door verweerder geen einde kan worden gesteld aan haar duurzaam recht op verblijf van meer dan drie maanden als werkneemster in België nu de motivatie van de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op vermeende valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang zouden zijn geweest voor haar verblijfsrecht als zelfstandige in België.

Dat er sprake is van schending van de art. 40§4, 1° en 42 quinquies §1 Vw. en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42bis §1 en 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster zou volgens verweerder gebruik hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang waren bij de erkenning van zijn verblijfsrecht als zelfstandige.

Dat verzoekster opmerkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij ondertussen in België een reguliere activiteit als werknemer heeft uitgebouwd overeenkomstig art. 40§4 Vw (c. supra).

Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij verblijfsrecht heeft in België.

Dat derhalve, gelet op haar actuele tewerkstelling als werknemer in België (waarvoor verzoekster een arbeidskaart B werd afgeleverd), verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend met als enige motivatie dat hij bij haar verklaring tot inschrijving als zelfstandige gebruik zou hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoekster te horen/uit te nodigen teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vw.

Dat bij zijn zogenaamde "statuutwijziging" geen enkele wettelijke bepaling haar verplicht gedurende zijn wettelijk verblijf in België voorafgaandelijk een nieuwe aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer in te dienen.

Dat derhalve uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk ondertussen een reguliere activiteit als werknemer heeft uitgebouwd overeenkomstig het art. 40 §4 Vw en dus voldoet aan het art. 40 §4 Vw. en dus geenszins een bijlage 21 kon worden betekend overeenkomstig het art. 42bis1 Vw. of het art. 42septies Vw. (nu aan de voorwaarden voor het einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie niet is voldaan en nu de motivatie van de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op haar verblijfsrecht als zelfstandige in België).

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40, 42bis, 42 quinquies §1, 42septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In haar tweede middel poneert verzoekster een schending van artikel 40, § 4, 1°, 42bis en 42septies van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden

beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster eveneens ingaat op de motieven van de bestreden beslissing en aldus ingaat op de materiële motivering van de bestreden beslissing,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek als zou de bestreden beslissing voorbijgaan aan de inhoud van artikel 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet en aan haar tewerkstelling bij DC C. (...) herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde [...] kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In casu staat het vast dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van misleidende documenten om haar verblijfsrecht te bekomen.

In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 30.06.2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als meewerkend vennoot bij de firma ‘KATI’ (Gewone commanditaire vennootschap), gevolgd door de E-kaart op 16.03.2009. Uit de bewijsstukken, die in het kader van de aanvraag werden aangeleverd bleek dat betrokkene door het aanschaffen van 7 aandelen (7% voor een bedrag van €1050), aandeelhouder was geworden in ‘KATI’ (verklaring van de zaakvoerder dd 27.03.2008). Uit een aangeleverd attest van de zaakvoerder van dd 10.03.2008 bleek dat betrokkene een maandelijkse bezoldiging van € 1300 ontving als meewerkend vennoot. Op basis van die documenten werd aangenomen dat betrokkene een zelfstandige activiteit had en bijgevolg het recht op verblijf kon genieten.

Verder onderzoek heeft intussen echter aan het licht gebracht dat op het moment dat zij de bewijsdocumenten betreffende haar zelfstandige activiteit voorlegde bij de vreemdelingendienst (dd. 2.04.2008), zij onmogelijk nog meewerkende vennoot kon zijn bij KATI’. Uit de gepubliceerde bijlagen van Belgische Staatsblad dd 03.03.2008, in het administratief dossier, is immers gebleken dat betrokkene op de buitengewone algemene vergadering van 11.02.2008, haar aandelen reeds terug had overgedragen aan mevr. A.S. (...) (Zaakvoerderster).

De documenten die betrokkene in het kader van de aanvraag voorlegde waren dus achterhaald. Betrokkene is er op die manier in geslaagd de Belgische autoriteiten te misleiden met het oog op het verkrijgen van het verblijfsrecht. De voorgelegde documenten waren wel degelijk van doorslaggevend belang bij het toekennen van dat verblijfsrecht.

Overeenkomstig het artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 is voorzien dat de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht dat werd bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende Informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen een activiteit in loondienst met arbeidskaart B heeft uitgebouwd. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht wist te bekomen. Meer nog, door het bekomen van het verblijfsrecht onder valse voorwendsels, werden ook de achtereenvolgende arbeidskaarten onrechtmatig bekomen. Immers, in regulier verblijf zijn is één van de voorwaarden die moet vervuld zijn alvorens een arbeidskaart 8 Kan worden toegestaan (zie reglementering arbeidskaarten). Vandaar dat betrokkene dan ook heden het verblijfsrecht, zowel het gewone als het (impliciete) duurzame verblijfsrecht, niet langer kan behouden. De huidige tewerkstelling is namelijk evenzeer onder valse voorwendsels bewerkstelligd waardoor er geen verblijfsrecht kan worden aan ontleend”

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

In zoverre verzoekster poogt voor te houden dat zij niet werd gehoord, laat verwerende partij gelden dat verzoeksters vage en theoretische beschouwing geen aanleiding kunnen geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007), terwijl art. 42bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt in haar eerste lid: “De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van de verzoekende partij niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel.

“De hoorplicht is, zoals verzoeksters z4faangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoeksters mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad merkt op dat verzoeksters op het ogenblik dat zij beslisten hun “naamswijziging” kenbaar te maken aan het bestuur zij tevens de kans hadden om hieromtrent de nodige toelichtingen te verstrekken. De zorgvuldigheidsplicht verplicht er voorts een bestuur niet toe om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken. Aangezien de bestreden beslissingen, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, de mogelijkheid voor de zoon van verzoeksters om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verwerven onverlet laat, kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieromtrent bijkomende inlichtingen zou moeten hebben ingewonnen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoeksters tweede middel kan aldus niet worden aangenomen.”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn,

hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 42bis en 42septies van de vreemdelingenwet en artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en er wordt gesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd wordt en haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat er werd vastgesteld dat zij gebruik maakte van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van haar verblijfsrecht. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij op 2 april 2008 bewijsstukken zou hebben voorgelegd betreffende haar zelfstandige activiteit bij de firma K., terwijl uit de bijlagen van het Belgisch Staatsblad van 3 maart 2008 zou blijken dat de verzoekende partij reeds op 11 februari 2008 haar aandelen terug overdroeg aan de zaakvoerster van de firma K. Op 30 juni 2008 zou de verzoekende partij echter in het bezit zijn gesteld van een verklaring van inschrijving als meewerkend vennoot bij de firma K., terwijl zij er op het moment van het voorleggen van de documenten onmogelijk nog meewerkend vennoot kon zijn, aangezien deze documenten achterhaald waren. De verwerende partij zet verder uiteen dat de verzoekende partij erin geslaagd is de Belgische autoriteiten te misleiden met het oog op het verkrijgen van haar verblijfsrecht en dat de voorgelegde documenten wel degelijk van doorslaggevend belang zijn geweest bij het toekennen van dit verblijfsrecht, waarop het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40, §4, 1°, 42bis, 42quinquies, §1 en 42septies van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van de artikelen 42bis en 42septies van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Ten tijde van de bestreden beslissing luidde artikel 42bis van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit artikel 42septies van de vreemdelingenwet volgt dat het verblijfsrecht van de burger van de Unie kan beëindigd worden indien misleidende informatie, van doorslaggevende aard, werd gebruikt om de erkenning van het verblijfsrecht te verkrijgen.

Wat de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet betreft, stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie, die erin bestaat dat de verzoekende partij voorhiel dat zij zelfstandige activiteiten ontwikkelde, terwijl zij op 30 juni 2008, zijnde de datum van de afgifte van de E-kaart, haar aandelen reeds terug had overgedragen, namelijk op 11 februari 2008, aan de zaakvoerster van K. Volgens de verwerende partij waren deze gegevens doorslaggevend voor het toekennen van het verblijfsrecht.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op 10 oktober 2007 inschrijft als zelfstandige en op 30 juni 2008 een verklaring van inschrijving ontvangt (bijlage 8). Op 2 april 2008 legde zij documenten, waaronder de oprichtingsakte van K. en een uittreksel uit de bijlagen van het Belgisch Staatsblad, voor bij de gemeente als bewijs van haar zelfstandige activiteit, waaruit blijkt dat zij aandeelhouder is van 7 aandelen in firma K. Ook legt zij verklaringen voor van respectievelijk 27 maart 2008 en 10 maart 2008 van zaakvoerster A.S. waarin verklaard wordt dat de verzoekende partij de aandelen volstort heeft en dat de verzoekende partij een netto bezoldiging ontvangt van 1300 euro als

werkend vennoot in de commanditaire vennootschap K. Uit de akte van overdracht van aandelen, neergelegd op 21 februari ter griffie van de rechtbank van koophandel van Gent en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 3 maart 2008, blijkt echter dat de verzoekende partij op de buitengewone algemene vergadering van 11 februari 2008 haar zeven aandelen in de firma K. terug heeft overgedragen aan de zaakvoester en als uittredend vennoot wordt beschouwd. De overdracht blijkt tevens uit een uittreksel uit het aandelenregister van K. Uit de chronologie van deze feitelijke gegevens kan afgeleid worden dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij haar verklaring van inschrijving, namelijk op 30 juni 2008, en haar E-kaart ontvangt, namelijk op 16 maart 2009, geen vennoot meer is in de firma K. en zij zich ten onrechte als zelfstandige voordoeft. Derhalve stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat de verzoekende partij de autoriteiten heeft misleid door gebruik te maken van achterhaalde documentatie op het ogenblik van de afgifte van de verklaring van inschrijving E-kaart. Voorts blijkt uit de chronologie van de gegevens dat de verzoekende partij niet te goeder trouw was. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij het motief dat gesteund is op artikel 42septies van de vreemdelingenwet weerlegt. Verder heeft de verzoekende partij de arbeidskaart B slechts gekregen nadat zij in legaal verblijf was, voorwaarde voor de toekenning. Nu dit legaal verblijf werd verkregen door het geven van misleidende informatie is het verder verblijf verkregen als gevolg van misleidende informatie die doorslaggevend is. Het motief dat zich steunt op de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet is correct en vindt steun in het administratief dossier zodat het een juiste beoordeling betreft van de gegevens.

Waar de verzoekende partij zich meent te kunnen beroepen op de toepassing van artikel 42quinquies, §1 van de vreemdelingenwet, luidt dit artikel als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.”

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich in deze situatie bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij *“opmerkt dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij sinds 3 november 2010 in het bezit is van geldige arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B en vanaf 4 november 2010 met een arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde tijd, aan de slag is bij DC C. (...), gevestigd te (...) (cf. stuk 2). Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij een verblijfsrecht heeft in België. Dat bij haar zogenaamde “statuutwijziging” geen enkele wettelijke bepaling haar verplicht gedurende haar wettelijk verblijf in België voorafgaandelijk een nieuwe aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer in te dienen” en “Dat verzoekster opmerkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij ondertussen in België een reguliere activiteit als werknemer heeft uitgebouwd overeenkomstig art. 40§4 Vw (c. supra). Dat verzoekster benadrukt dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling haar verbiedt in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij verblijfsrecht heeft in België. Dat derhalve, gelet op haar actuele tewerkstelling als werknemer in België (waarvoor verzoekster een arbeidskaart B werd afgeleverd), verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend met als enige motivatie dat hij bij haar verklaring tot inschrijving als zelfstandige gebruik zou hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten (...) Dat derhalve uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk ondertussen een reguliere activiteit als werknemer heeft uitgebouwd overeenkomstig het art. 40 §4 Vw en dus voldoet aan het art. 40 §4 Vw. en dus geenszins een bijlage 21 kon worden betekend overeenkomstig het art. 42bis§1 Vw. of het art. 42septies Vw. (nu aan de voorwaarden voor het einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie niet is voldaan en nu de motivatie van de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op haar verblijfsrecht als zelfstandige in België)”*, merkt de Raad op dat deze beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij haar aandelen aanwendde om haar verblijfsaanvraag als meewerkend vennoot op misleidende wijze te onderbouwen, waardoor de verwerende partij in redelijkheid kon besluiten dat er sprake was van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest bij het inwilligen van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving en een E-kaart. Het gegeven dat de verzoekende partij, die lijkt te willen aangeven dat zij omwille van haar huidige

tewerkstelling recht heeft op verblijf, tewerkgesteld is als werknemer is niet ter zake dienend en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partij beweert dat op haar geen plicht rust om een nieuwe aanvraag om inschrijving als werknemer in te dienen en dat geen enkele bepaling haar verbiedt een arbeidskaart aan te vragen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing de beëindiging van het toegekende verblijfsrecht betreft en geenszins een beslissing in antwoord op een gedane aanvraag, waardoor de argumenten die de verzoekende partij put uit haar huidige tewerkstelling als werknemer niet relevant en overtuigend zijn.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoekende partij als Bulgaarse onderdaan in België zich niet kan beroepen op het recht op vrij verkeer voor werknemers zoals vervat in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad dient immers te duiden dat, gelet artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing onderworpen was aan de overgangsregeling voor onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen. Met verwijzing naar artikel 69decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 moet tevens toegelicht worden dat deze overgangsregeling geldt tot 31 december 2011. Dit onderdeel dat de schending van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aanvoert, is niet dienstig.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 40, §4, 1°, 42bis, 42quinquies, §1, 42septies vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij de schending van "*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van bestuur*" in hun algemeenheid aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij daarnaast nog de schending van de hoorplicht lijkt te willen inroepen, nu zij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten haar te horen of uit te nodigen teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst toont de verzoekende partij haar belang niet aan bij deze grief, nu zij niet aantoont welke elementen bij een verhoor aan het licht zouden komen en hoe deze een invloed zouden kunnen hebben op het besluit van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar haar beroepsactiviteiten. De verzoekende partij verzuimt bovendien in haar verzoekschrift

concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij in casu niet werd gehoord door de verwerende partij. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen te worden gekwalificeerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van het feitelijk gegeven dat er valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zijn verstrekt bij aanvraag tot inschrijving als zelfstandige die doorslaggevend zijn geweest bij de toekenning van het verblijfsrecht. Dit motief volstaat om toepassing te maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de art. 15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn)” en van het evenredigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven”.

2.

Dat derhalve verzoekster, die in België een duurzaam verblijfsrecht heeft verworven, overeenkomstig het art. 28 van de burgerschapsrichtlijn geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat derhalve de verzoeksters betekende beslissing in strijd is met het art. 28 van de burgerschapsrichtlijn.

3.

Dat daarnaast verzoekster van oordeel is dat ook in casu, gelet op de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, ook verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, rekening te houden met verzoeksters langdurig verblijf en haar tewerkstelling in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters langdurig verblijf in België en haar huidige tewerkstelling in België als werkneemster sedert 4 november 2010 in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van art. 15, 28 iuncto 31 van de Richtlijn 2004/3 8 inzake het vrij verkeer van de burgers van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/3 8 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25 .4.2007 bepaalt het volgende:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, 2, d), van

de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981] betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332):

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-200 7, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verzoeksters kritiek mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

Bovendien toont zij niet aan waarom de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van de Richtlijn 2004/3 8.

Verzoeksters derde middel kan niet worden aangenomen.”

2.3.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Daarnaast beroept de verzoekende partij zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in de laatste zin van haar derde middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, laat zij na (andere) elementen aan te brengen waaruit deze schending moet blijken, en verwijst de Raad, voor zover als nodig, naar de bespreking van het tweede middel met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht.

Wat de schending van de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38) betreft, stelt de Raad het volgende.

Daargelaten de directe werking van richtlijn 2004/38 en de vaststelling dat de artikelen 15, 28 en 31 van richtlijn 2004/38/EG zijn omgezet in Belgische wetgeving, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vanaf 11 februari 2008 niet meer in het bezit is van aandelen van de firma K., terwijl zij op 2 april 2008 aan de overheid te kennen gaf een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Uit het geven van dergelijke informatie blijkt onmiskenbaar bedrog, en er kan niet op ernstige wijze betwist worden dat dergelijk bedrieglijk handelen op ernstige wijze de openbare orde schendt. De

verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing zou ingaan tegen artikel 28 van richtlijn 2004/38, dat luidt als volgt:

“Bescherming tegen verwijdering

- 1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.*
- 2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.*
- 3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:*
 - a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of*
 - b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”*

De verzoekende partij weerlegt op generlei wijze dat het verblijf dat ze had ten tijde van de bestreden beslissing geen voortvloeiende was van het oorspronkelijk toegekende verblijf ten gevolge van het door haar gepleegde bedrog.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 15 en 31 van richtlijn 2004/38. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 15

Procedurele waarborgen

- 1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.*
- 2. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of van het paspoort op basis waarvan de betrokkene het gastland is binnengekomen en hem een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart is verstrekt, vormt geen reden voor verwijdering uit het gastland.*
- 3. Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.”*

en

“Artikel 31

Procedurele waarborgen

- 1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.*
- 2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:*
 - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of*
 - wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of*
 - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.*
- 3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.*
- 4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare*

veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.”

Waar de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij een evenredigheidstoetsing had moeten doen vooraleer een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen door rekening te houden met het langdurig verblijf en de tewerkstelling van de verzoekende partij in het Rijk, stelt de Raad vast dat, rekening houdend met de ernstige schending van de openbare orde door het bedrieglijk handelen van de verzoekende partij, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op niet onevenredige wijze kon beslissen een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke wijze artikel 31 van richtlijn 2004/38 geschonden zou zijn, nu zij door middel van het door haar ingediende verzoekschrift beroep heeft kunnen aantekenen tegen de bestreden beslissing en dit beroep schorsend heeft gewerkt. Evenmin verduidelijkt zij met welk element de verwerende partij geen rekening heeft gehouden in toepassing van artikel 28 van voormelde richtlijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het verblijf van korte duur dat bovendien met bedrog is verkregen. Anderzijds is hoger reeds vastgesteld dat het evenredigheidsbeginsel niet geschonden is.

Op generlei andere wijze zet de verzoekende partij uiteen op welke wijze artikel 15 van richtlijn 2004/38 geschonden zou zijn, nu artikel 30 noch artikel 31, dat handelt over de kennisgeving van besluiten, geschonden is of op welke andere wijze de door haar aangehaalde bepalingen geschonden zijn. Artikel 30 van deze richtlijn luidt immers als volgt:

“Kennisgeving van besluiten

- 1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.*
- 2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.*
- 3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving”*

De verzoekende partij laat na uiteen te zetten in welke mate de kennisgeving gebrekkig zou zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN